

MAGYAR KÖZÖNY

A SZEGEDI JOGHALLGATÓK HIVATALOS LAPJA

XV. ÉVFOLYAM
3 SZÁM

2008. MÁRCIUS

"Szívemben a nap
arany arca van..."

PROGRAMAJÁNLO

2008. MÁRCIUS

elsa

The European Law Students' Association
SZEGED

Látogatás a
Csillag Börtönbe

SZTE ÁJTK
HÖK
www.ajtkhok.hu

Összkarifelezőbuli

4

5

SZTEKARRIER

Freda

SZTE Tavaszi
Állásbörze

6

7

8

9

SZTE ÁJTK
HÖK
www.ajtkhok.hu

HAS -
Hallgatói Sportnap

10

11

**SZOTE
KLUB**

Jogászbuli

12

13

14

elsa

The European Law Students' Association
SZEGED

Nők a pályán -
kerekasztal beszélgetés

15

16

SZTE EHÖK
Ünnepi
megemlékezés

17

18

19

20

21

SZTE EHÖK
I. Nevezéses
Pókéverseny

Kedves Olvasóink!

Mire ezek az üdvözlő sorok alig pár nap múlva megjelennek, bizonyossá és valósággá fog válni mindaz, ami most még csak ígéretként bújj meg a levegőben. Addigra már teljességében fog ragyogni mindaz, amit szimplán Tavasznak nevezünk, és ami ma még csak szelíden próbálgatja sugarait. A levegő megtelik friss balszamossággal és lágy virágillattal, a sötét hónapok után fényre áhító lélek pedig vidám napsugarakkal.

A Kárász utcán sétálgatva hirtelen többen vesznek majd körül minket, ahogy kerülgetjük a kávézók újra kipakolt, süteményre hívogató asztalkáit.

Huncut, futkározó kisgyerekek, egymásba feledkezett szerelmespárok, arcukon nyugalommal galambot etető idős emberek töltik meg újra a Széchenyi teret ezekben a napokban.

Ideális időszak ez sok mindenre: az első vaníliafagyaltra, arra, hogy virágot kapjunk, a Tisza partján üldögdélni és beszélgetni. És persze olvasni. Nem a tankönyvekre és a törvényszövegekre gondolok itt elsősorban, hiszen azok egy ideje állandóan jelen vannak életünkben. Inkább novellákra és versekre, a Dugonics téri szökökútnál két szeminárium között és otthon az erkélyen napozgatva. Meg persze a Magyar Közönyre is, hiszen szerkesztőségünk ebben a hónapban is mindent megtett, hogy egyszerre hasznos, érdekes és szórakoztató írásokkal lásson el mindenkit.

Remélem sikerrel jártunk.

Jó olvasgatást kívánok márciusra!

JAGODICS IVETT
főszerkesztő

Kedves Hallgatótársaim!

Szeretettel köszöntelek Benneteket március hónapban! Mostanra már mindenki visszarázódott az egyetemi életbe és bizonyára ki is használta az évkezdés szabad idejét.

Szeretném figyelmetekbe ajánlani e havi programjainkat!

Gyertek el ebben a hónapban is rendezvényeinkre:

Felező buliba március 4-én, ha már tanulmányaitok felénél jártok, hiszen nem csak a jogászokat, hanem az MKTB, Nemzetközi tanulmányok és Politológus szak hallgatóit is várjuk - és azokat is, akik bulizásra vágyanak.

Valamint idén is megrendezzük a Hallgatói Sportnapot, március 12-én.

És ne feledkezzetek meg a jogász bulikról sem!

Közösen várva a tavaszt, jó szórakozást kívánok Nektek!

BERNÁTH ZSÓFIA
HÖK elnök

Interjú dr. Szabó Imrével, Karunk dékánjával

- Milyen volt Szabó Imre egyetemi hallgatónak?

- Azt hiszem, elmondhatom, hogy kötelességtudó egyetemi hallgató voltam abban a tekintetben, hogy mindig felkészültem a vizsgákra. Ez azt jelentette, hogy december elsejétől abszolút mértékben kivontam magam a köz- és magánszférából és csak a tanulásnak éltem mindaddig, amíg le nem vizsgáztam. Általában a vizsgáimat összesűrítve tettem le, ennek következtében január közepe tájára i-parkodtam végezni. A nyári vizsgaidőszakban pedig egyetlen egy halasztott vizsgám volt: 1972 szeptemberében alkotmányjog vizsga Kovács professzor úrnál. Ekkor zajlott azonban Münchenben az olimpia, és felkészültségem ennek okán hiányos maradt, mivel Balczó András ekkor nyerte meg az olimpiai aranyat, mi pedig inkább a négynapos izgalmat választottuk a Himnusz alatti könnyezéssel, ahelyett, hogy az alkotmányjogot tanulmányoztuk volna mélyen. Megfogadtam, hogy soha többet nem halasztok.

Ami szeptember elejétől december elsejéig és február elejétől május elsejéig zajlott, az tényleg az izgalmas, pezsgő hallgatói életben való részvételt jelentette. Ezt részben mi magunknak rendeztük, és úgy hívták, hogy buli. Ez a szó szerintem ma is ismerős a hallgatóknak. A szerelmek is itt bontakoztak ki, illetve itt erősödtek meg. Amikor mi ötödévesek voltunk, az államvizsga december elején kezdődött. November elején a száztíz fős évfolyamból százan mentünk ki társadalmi munkára, hiszen ez volt az utolsó három olyan nap, amikor együtt lehettünk. Napközben némi macerát jelentett ugyan, hogy azt hiszem, szőlőt kellett volna szedegetnünk. De szedegettünk is, mivel már az első este sikerült megalkudnom a téves elnökével, hogy hány láda bort hozzon nekünk, hogy a munkakedvünk ne csökkenjen.

- Dékán úr *summa cum laude* minősítéssel végezte el az egyetemet, ugyanakkor a fenti beszámolókból kitűnik, hogy a társasági életben is otthon volt. Hogyan lehet ezt a két dolgot összehangolni?

- Szerintem nem igazán életrevaló az az ember, aki egész életét elzárva a könyvtárban tölti és csak a tudomány lebeg a szeme előtt. De ugyanígy nem igazán életrevaló az sem, aki életét csak a kocsmában tölti el. Tudomásul kell venni, hogy az egyetem egy olyan hely, ahol az ittlélet teljesítményben mérlik, és a teljesítményt időnként ellenőrzik. Szerintem a folyamatos számonkérés és a rendszeres tanulás alaposabb tudást eredményez, de a hallgató józan eszénél fogva mindig csak azt a követelményt teljesíti, amit elé állítanak. Ha kis követelmény van,

azt fogja teljesíteni, hiszen nem mazochista. Ha magas követelményt állítanak, azt fogja teljesíteni. Egyetlen dolgot nem szabad tennie az oktatónak: teljesíthetetlen és igazságtalan követelményt állítani a hallgató elé. Hiszen nem ez alatt az

„Kell egy rálátás a jogász számára, hogy tudjon úszni a jogszabályok tengerében. Ellenkező esetben - mivel kiinni nem tudja azt a sok vizet - bele fog fulladni.”

öt év alatt kell akadémiakussá vagy az ügyvédi gyakorlati munka csínját-bínját ismerő jogalkalmazóvá képezni a hallgatót. Azt hiszem, hogy ha a hallgató szóban vizsgázik – és az én tárgyamnál az írásbeli vizsga kizárt -, akkor meg kell neki mondani, hogy amit mond, az nem jó, mert a jó válasz ez. Így láthatja, hogy a helytelen válasz után nem lehet követelni a glóriát. A legrosszabb módszernek tartom, ha az oktató kérdez, a hallgató válaszol, végül az oktató közli, hogy elégtelen, és kész. Mégpedig azért, mert a hallgató így nem tudja, hogy miért kapott elégtelent.

- Mi volt a legpozitívabb dolog az egyetemi hallgatói pályafutásában?

- Az egyetemi pályafutásomban a legpozitívabb dolog az volt, hogy elégeztem az egyetemet, hiszen azért jöttem ide. Ezen kívül – leszámítva persze a hallgatói szerelmeket – a legfontosabb a szakmai és emberi pozitívum volt. Volt szerencsém olyan emberekkel találkozni még hallgató koromban, akikre tényleg felnézhettem. Akik - azon túl, hogy szakmailag mintát adtak és ösztökéltek, hogy haladjak előre a szakmában – a szülői házban meg tapasztaltakon túl is sokat tudtak nekem tanítani: a

szigorú szakmai követelményeket emberséges bánásmódban, bölcsen érvényesítették. Sokszor az ember észre sem veszi az ilyen „terelgetést”, csak évek múltán jön rá és tudja értékelni. De ide sorolhatnám azt a Besenyei-cselet is, hogy az ún. polgári jogi kisdíákkörben (csak pár másodéves terepe volt) Besenyei professzor (akkor még adjunktus) úgy bírt rá néhány polgári jogi szakkönyv elolvasására, hogy észre se vettem az „erőszakot”, s mire elolvastam, az „ügy” már érdekelt is. Pláne, hogy leült velem kettesben megbeszélni, hogy mit is olvastam. Látnom kellett, hogy ezt így is lehet. A nagy tudású professzorainkra, oktatóinkra felnéztünk, tiszteltük őket. Idősebbeket és a fiatalabbakat is. A fiatalabb oktatók szívesen vállalkoztak arra, hogy részt vegyenek a futballcsatáinkban vagy éppen az esti bulis összejöveteleken. De évfolyambulira az idősebb professzorokat is meghívtuk. Ma is emlékszem arra az „összejövetelre”, amit az alsóvárosi kocsmában tartottunk, kb. százan, és velünk mulatozott

Antalfy professzor, aki akkor „mellesleg” rektor volt. Volt szerencsém, mert ott volt hely leülni, a közigazgatási jog professzorával - id. Martonyi prof. – fél órát „beszélgetni” (inkább orditozni) a basszus kimeneti hangfal előtt, mire szünet lett. De közvetlenek voltak és élmény volt a társaságukban lenni.

- Egy majdnem öt évvel ezelőtti, a jogászképzés problémáival foglalkozó konferencián Dékán úr egy idézetet hozott fel, miszerint a jog tenger, majd hozzáfűzte, hogy a vizet nem kiinni kell, hanem meg kell tanulni úszni benne.

- Kell egy rálátás a jogász számára, hogy tudjon úszni a jogszabályok tengerében. Ellenkező esetben - mivel kiinni nem tudja azt a sok vizet - bele fog fulladni. Nem lehet összevetni az ötvenéves oktató tudását a húszéves hallgató tudásával. Ha

ez a kettő összemérhető lenne, akár helyet lehetne cserélni. Én abban bízom, hogy az a hallgató, aki a töredékét tudja csak annak, amit én tudok - szeretném persze, ha ez minél több lenne, hiszen akkor tanítottam őt jól -, minél többet visz el magával. Remélem, úgy tudom elindítani őt húszéves korában, hogy mire ötven éves lesz, többet tudjon, mint én. Akkor voltam ugyanis jó tanító.

- Ugyanezen a konferencián az is elhangzott a Dékán úrtól, hogy a végzett jogásznak nem jogtudósoknak és nem is jogtechnikusoknak kell lennie, hanem a kettő között kell elhelyezkednie.

- Azt hiszem, az élet igazolt is abban a tekintetben, hogy a jogászképzésben sem előtte, sem azóta nem volt igény, hogy még mélyebb dogmatikai ismereteket tanítsunk, mert gyöngé elméleti alapokkal mennek ki a hallgatók az egyetemről. Mindig is az volt az igény kívülről, hogy tanuljanak a hallgatók olyat, amit rögtön alkalmazni tudnak például egy ügyvédi irodában. Az elméleti jogászképzésben van egy szint, amit el kell érni, és ebből nem szabad engedni. Ez azt jelenti, hogy a hallgató azoknak az elméleti ismereteknek egy részét, amit itt megtanul, a napi munkájában nem fogja használni. De csak ezek ismerete adhat számára egy olyan jogász gondolkodásmódot, amivel ha ránéz egy jogi szituációra, akkor a jogi m. veltsége alkalmassá teszi arra, hogy fel tudja dolgozni az adott jogi esetet. A gyakorlati jogász munkából azokat az alapismereteket kell elsajátíthatni, amelyek alkalmassá teszik a jogvégzett fiatalot, hogy a bíróságon, az ügyvédi irodában majd feltalálja magát.. Hogy szólótáncossá válik-e, az a principálisán, a saját szorgalmán, a jogász továbbképzés rendszerén fog múlni. De ez már egy másik mise.

Történelmi nőalakok portrészorozata IV. rész

Nagy Katalin – a tudatos

Nagy Katalin orosz cárnő személyiségének vizsgálatakor felmerülnek bizonyos problémák. Először is születésekor se Nagy, se Katalin, de még csak orosz sem volt. Születési neve Drosophila von Anhalt-Zerbst, nemzetisége porosz, státusza hercegnő, aki a dinasztia tagja volt, amikor a világra jött. Mint tanulóknő, magabiztos és roppant önfejű kislányra emlékszik rá az utókor, aki babák helyett inkább ólomkatonákkal játszott és koronázási szertartást gyakorolt a tükör előtt.

Édesanyja nem igazán törődött vele, édesapja, aki porosz tábornok és Stettin kormányzója volt, viszont annál inkább. Későbbi határozott fellépését és viccgűjteményét is állítólag tőle örökölte, bár az őt támogató nemeseken kívül nem sokan értékelték túl sokra azokat.

Némi politikai ügyeskedésnek és diplomáciai kapcsolatápolásnak köszönhetően került trónra. Ugyanis Erzsébet 1741-ben megörökölte apja (az 1725-ben elhunyt Nagy Péter) után az orosz trónt. Hajadon lévén unokaöccsét, Karl Péter Ulrichet jelölte örökösének, akit nem volt mese, minden tiltakozása ellenére feleséghez kellett adni. Ezért Péter 16. születésnapja után lánykérőket indított útnak. Charleston grófja és II. József porosz király - akik a porosz-orosz-osztrák szerelmi háromszögből szerették volna kitűnni az osztrákokat - ajánlotta az uralkodónó

figyelmébe a bájos Sophia hercegnőt, aki mindent megtett azért, hogy orosz uralkodó lehessen - még oroszul is megtanult! -, ráadásul korban is megegyezett Péterrel.

A problémát az jelentette, hogy a trónörökös a gonosz utókor szerint gondolkozott. Tehát jobb volt, ha nem gondolkozott, mivel még ekkoriban is ólomkatonákkal játszott. (Katalin ezt a térkép felett gyakorolta, viszont

a koronázási ceremónia helyett már a templomi esküvőt próbálta). A házasság, mint a dinasztia fenntartásának egyik módja megbukott, tekintettel a tényre, hogy a felek mindenivel érintkeztek, csak egymással nem. Katalin, hogy kompenzálja férje értelmi és egyéb fogyatékosait, számos levelezőpartnert (Voltaire és Diderot) és négy szeretőt tartott.

1762. május 5-én aztán Erzsébet cárnő

halálát követően végre Péter került a trónra. Uralkodása tiszavirág-életűnek bizonyult, július 13-án ugyanis a gárda fellázadt és száműzték oranienbaumi kastélyába. Feleségét, akit Szentpétervárott hagyott, cárnőnek kiáltották ki, és végre a sok gyakorlás után nagyközönség előtt is megkoronázták. Férje három nap múlva meghalt. Erzsébet emésztési bajokra (kólikára) hivatkozott. Egyes történészek szerint ezen bajokat torikon lenyomott ólomkatonák is okozhatták (nem tudni, hogy Erzsébet vagy Péter készleteiből valók),

míg mások azt furcsállták, hogy a gyomor-bántalmak melléktünete nyaki fojtogatási nyom volt. (Mely nyomok kísértetiesen hasonlítottak a cárnő szeretőjének, Alekszej Orlov öccsének, Grigorij Orlovnak ujjaira.)

Tünetek ide vagy oda, férje halálhíre nem igazán borította fel Katalin bioritmusát, jóízően uralkodott tovább. Az uralkodónő a látszatra játszott: látszatreformok és látszatkapcsolatok jellemezték politikáját. Látszatintézkedéseinek látszatalvai voltak a legszebb produktumai. (Ezek az úgynevezett Patyomkin-falvak, melyek szeretőjének, Grigorij Alexandrovics Patyomkin tábornagnak a nevét jegyzik. A tábornagy a Dnyeper folyó mentén gyönyörű és hordozható házhomlokzatokat építtetett, és úgy megfenyegette a helyieket, hogy vidáman integettek bárkinek, aki arra hajózott).

A sok látszat egy idő után meg is látszott: véres parasztfelkelések törtek ki, melyekkel szemben keményen fellépett az uralkodónő. Külpolitikája azonban mind diplomáciailag, mind katonailag sikeres volt. Az ólomkatonák helyett már igaziakkal játszott - többnyire a szobájában. A hadsereggel kapcsolatban nem ismert megalkuvást, bizonyíték kellett neki és nem ígéret: személyesen ismerte és választotta a katonai vezetőket, teljesítmény alapján. Így mind Lengyelország felosztása, mind a törökök felett aratott kettős győzelem komoly területi gyarapodást jelentett.

Igyekezett magáról, mint felvilágosult uralkodóról „filozófus, aki a trónon ül” típusú képet kialakítani. Kezdetben komolyan gondolta mindezt: 1767-ben összehívott egy tanácsadó bizottságot, amelynek elővezette a „Nagy Instrukcióit”: útmutatókat egy új törvénykönyvhöz, amely már a felvilágosodás szellemében íródott volna. De mielőtt a tanács bármit is tanácsolhatott volna, Katalin feloszlatta. (Efelett azóta is tanácstalanul áll a történetírás). Bár felismerte, hogy a közigazgatás és az igazságügy sürgős reformokra szorul, tenni semmit se tudott: túlzottan függött azon nemesek akaratától, akiknek uralkodói pozícióját köszönhette.

A népert való tenni vágyását a francia forradalom híre lohasztotta le: az egyenlőség, szabadság, testvériség ijesztő gyakorlati megvalósulásának hírére eltörölte a jobbgyok szabad költözködési jogát is. Megszigorította a cenzúrát és az orosz közállapotok kritikusaikat Szibériába számúzta. A birtokos osztály tagjait felmentette minden állami kötelezettség alól. Rajtuk kívül minden társadalmi csoporttal ellentétbe keveredett: a himlő elleni védőoltás bevezetése után már a gyerekek közt is szúrós volt a hangulat.

Katalin személyiségét a Chuck Norrist is megszegyenítő hiperaktivizmus enyhe illata lengte körül. A környező államokat sorra foglalta el, a hadsereg vezérkarát pedig állandóan lemerítette. Mindemellett komoly kultúrapártoló tevékenységet is folytatott: saját magángyűjteménye képezte az alapját a mai Ermitázs múzeumnak (ami betölti a teljes téli palotát), levelezett a francia enciklopédistákkal és az ő udvarában bizonyította be Euler, a híres svájci matematikus Isten létezését algebrai úton.

Szeretőjével, Patyomkinnal váltott levelei megőrizték kapcsolatukat: néhol atyusnak és matyusnak, férjem-nejem-uram-kedvesemnek szólították egymást, ami nem zárja ki egy titkos házasság lehetőségét. Mindenesetre kapcsolatuk - akárcsak Katalin személyisége -, nyitott volt: számtalan szeretőt tartott, még a korkülönbség sem igazán zavarta. Legutolsó kedvese, Zubov és közte ez 40 év volt. Két fia - I. Pál (legitim) és Alekszej (illegitim) - közt nem szeretete volna megosztani a trónt: legidősebb unokáját, a későbbi I. Sándort jelölte meg örököséül, fiát, Pált pedig örízetben tartotta.

Halála, mint minden rendes uralkodónak, gyanús körülmények közt következett be: 1796. november 5-én eszméletét veszítette az öltözőjében, majd 36 óra haldoklás után elhunyt. Már nem is tért magához: ekkora már épp eleget tudott a világról, hogy ne akarjon magáról tudni.

Erasmus-körkép

A Magyar Közöny következő néhány számában szeretnénk összefoglalni Nektek a legfontosabb információkat az Erasmus-programról. Célunk ezzel az, hogy mélyebben megismertethessük Veletek ezt a lehetőséget, hogy átgondolhassátok, lenne-e kedvetek egy vagy akár több szemesztert egy külföldi egyetemen tölteni. Ennek érdekében tervezünk interjút az Erasmus Klub kari koordinátorával, valamint beszélgetünk az Erasmus-létet már átélt joghallgatókkal is. Mindezt azért, hogy valóban a legalapvetőbb és leghasznosabb tippeket és ötleteket adassuk át Nektek. A legelső alkalommal a fontosabb és a lényegesebb információkat gyűjtöttük össze.

Ki is az az Erasmus? A program névadója, Rotterdami Erasmus egy 16. században született, nagy hatású németalföldi humanista tudós, Ágoston-rendi szerzetes, filozófus és teológus volt. Több egyetemen is tanított, korának sok tudásával állt levelezésben. Nagy jelentőséget tulajdonított a gyermek- és ifjúkori nevelésnek. Felismerte, hogy a gyermek igényli a szeretetet, és hogy a nevelő munkája akkor sikeres, ha növendékével a humanitás, a szeretetteljes emberi kapcsolat köteléke fűzi össze.

Mi ez a program? Az EU felsőoktatási programja, 1987-ben indult. Azóta ez a legsikeresebb és legismertebb program. 2007-ig 1,7 millió egyetemi hallgató külföldi tanulmányait segítette elő. Magyarországon először 1997-ben pályázhattak Erasmus-programban való részvételre a hallgatók.

A program konkrét célja mennyiségében és minőségében növelni az európai hallgatói és oktatói

mobilitást, a nemzetközi projektek számát, valamint a felsőoktatási intézmények és a vállalkozások közötti együttműködést. Célkitűzés, hogy 2012-re az Erasmusos hallgatók száma elérje - az Erasmus korábbi szakaszaival együtt - a 3 milliót.

Mit is támogat a program? Ami a hallgatókat érinti, az a külföldi egyetemen való tanulásra elnyerhető ösztöndíj és a külföldi szakmai gyakorlat megszerzése.

Ki vehet részt benne? Aki magyar állampolgár (vagy az Erasmus-programban részt vevő ország állampolgára), aki beiratkozott hallgatója valamely magyar, államilag elismert diplomát adó és Erasmus Irányítúvel rendelkező intézménynek, aki befejezte felsőfokú tanulmányai első évét (azaz két lezárt félévvel rendelkezik) és a külföldi tanulmányok folytatásához (dokumentáltan is) megfelelő szintű nyelvtudással rendelkezik.

Mikor lehet pályázni? Először is rendelkezned kell két lezárt félévvel. Tehát minimum másodévesnek kell lenned. Ezután figyelned kell a tanszékek honlapját vagy a TO hirdetőjét a Karon, ahova kiügyesztik a pályázható Erasmus helyeket.

Hova lehet menni? Csak olyan külföldi felsőoktatási intézményekben lehet tanulni, amelyekkel az egyetemünk erre vonatkozóan szerződéses viszonyban áll. Tehát a plakáton lévő egyetemeken lehet tanulni. A plakáton megadják azt is, hogy hány helyet biztosítanak és mennyi időre. Ezen kívül feltüntetik, hogy melyik tanszék keretében hova lehet pályázni.

Milyen kedvezményekkel jár ez a program? Minden Erasmusos diák mentesül a fogadó intézményben a tandíj fizetése alól, illetve nem kell fizetnie az intézmény által nyújtott szolgáltatásokért (beiratkozás, vizsgadíj, laboratóriumok és könyvtárak használata, stb.) sem. A legtöbb esetben az Erasmusos hallgatók ösztöndíjban részesülnek. Az ösztöndíj mértéke - az intézmény nagyságától, az utazó diákok számától, a fogadó országtól függően - igen változó lehet. Jelenleg nálunk ez az ösztöndíj 350 euró havonta. Tanulmányai során minden hallgató csak egyszer részesülhet Erasmus ösztöndíjban.

Mit kell leadni a pályázathoz? Erasmus pályázati űrlapot, rövid önéletrajtot, motivációs levelet, nyelvtudást igazoló dokumentumokat és az előző két félév teljesítményének igazolására az index másolatát.

Hol kell a pályázatot leadni? A leadási határidőig azon a tanszéken, amelynek keretében ki szeretnél

utazni. A tanszék bírálja el a pályázatokat és értesíti a nyerteseket. Ezután kell a Nemzetközi Kapcsolatok Igazgatóságánál kitölteni a többi dokumentumot és on-line regisztrálni.

BUDA ZSUZSANNA

Bacchus és a bacchanáliák botránya Rómában

Dionüszosz a bor és a mámor istene volt az ókori görögöknél. Egy évben többször is tartottak ünnepeket a tiszteletére, ezeken alakult ki például az ókori színjátszás. A rómaiaknál is megtalálható az alakja, mint Bacchus vagy Liber Pater. Hivatalos ünnepe márciusban volt, ahol borostyánnal ékesítették magukat a papok és a papnők, és megszentelt mézes süteményeket áldoztak az istennek.

Azonban Bacchus alakja a Kr. e. II. századra megváltozott.

Dionüszoszt a görög mítoszok kezdetben mint félistent említik, de megjárva az alvilágot és legyőzve a halált, elfoglalhatta a helyét az Olümposzon. A halált legyőző és feltámadó isten lett az ókorban a misztérium vallások alapja. Ilyen isten volt Attis, Oziris és még sorolhatnánk.

A misztérium vallás lényege, hogy úgy azonosulnak a hívők az istennel, akitől túlvilági életet remélnék, hogy újra átéljék, eljártsszák az isten életét és alvilági útját. Kr. e. a II. században tehát görög hatásra kezdett az a keleti vallásokra jellemző elemeket tartalmazó kultusz elterjedni.

Mi is volt ezzel a probléma? Elsősorban az, hogy más volt, mint a kötött állami ünnepek. Titokban történtek az összejövetelek, ahol a résztvevők ittak, mulattak, eksztázisba estek és migyéb. Tehát abszolút szabadosnak, erkölcstelennek minősültek. Másrészt Rómában nem szerették, sőt tiltották is az éjszakai összejöveteleket, melyek alkalmat adhattak az állam elleni összeesküvése.

Livius írja le a botrány kirobbanását. Egy félárva, mostohaapja gyámsága alatt álló fiú és szeretője volt az, aki az egészet a consulnak jelentette. A mostohaapja nem tudott elszámolni a fiú vagyonával, így feleségével arra jutottak,

hogy bevonják a bacchus kultuszba, mondván, ha belép, olyan tettekben vesz részt, amellyel zsarolhatják, ha pedig nem lép be, akkor megölik. A fiút szeretője mentette meg, aki tudott a kultusz viselt dolgairól, így jelentették az esetet és a kultusz résztvevői ellen eljárást indítottak.

Mivel is vádolta Livius a résztvevőket? Gyilkosságtól a mérgezésen át a hamis tanúzásig és a hamis okiratok készítéséig. Az elkövetők vagy elmenekültek, vagy letartóztatták és elítélték őket.

Tényleg ilyen borzasztó dolgokat követhettek el vagy Livius kicsit kiszínezte a történetet? Ha igen, miért? Nem tudhatjuk biztosan, hogy mi történhetett, mivel csak Livius ír erről az eseményről, és mint tudjuk, Livius Augustus uralkodása alatt írta könyvének ezen fejezetét. Emlékezhetünk rá római jogi tanulmányainkból, hogy Augustus politikai programjának része volt a régi erkölcsök dicsérete, és az ehhez való visszatérés, valamint a régi istenek tiszteletének felújítása. Így lehet, hogy Livius ennek a propagandának a hatására tulajdonított a résztvevőknek ilyen rémtetteket és tünteti fel ilyen sötét színben a történeteket. Példaként állította a mai rómaiak elé, hogy mi történt a keleti kultusz átvételével.

Annai viszont bizonyos, hogy a senatus egész Itáliában betiltotta a kultuszt a SC de Bacchanalibus-ban. Azonban olyan vonzó volt ez a vallás, hogy Itália területén titokban továbbra is gyakorolták. A bacchus kultusz csak nők által gyakorolt szertartásáról így gyönyörű falfestmények maradtak fenn Pompeiben a misztériumok villájában.

BUDA ZSUZSANNA

Wass Albert, a „majdnem elfeledett”

Neves évfordulóban idén is bővelkedünk: először is 2008 a reneszánsz éve, s ennek kapcsán említhető persze az is, hogy 550 éve lépett trónra Mátyás király, akit az „igazságos” jelzővel szokás illetni. 185 éve született Az ember tragédiája című dráma költemény szerzője, Madách Imre; első szent királyunk halálának 970. évfordulójára emlékezhetünk augusztusban és 205 éve született a „haza bölcse”, Deák Ferenc. Ezen kívül ünnepeljük még a Nyugat című folyóirat indulásának 100. évfordulóját. És ha már az ilyen kerek számoknál tartunk: 100 évvel ezelőtt, 1908. január 8-án született szentegyházi és czegei gróf Wass Albert erdélyi magyar író és költő.

Az elmúlt pár év során tűnt fel a könyvesboltok polcain Wass Albert műveinek új, fekete kötésű sorozata. Természetesen nem ennek kapcsán vonatkozik rá „a majdnem elfeledett” jelző. Egyike volt ugyanis azoknak a kiválóságoknak, akiket Magyarországon csak haláluk után fedeztek fel. (Tipikus emberi hiba ez: addig, amíg közöttünk van, amíg „rendelkezünk” valakivel vagy valamivel, nem értékeljük kellő tisztelettel. A halál, az elvesztés, az elmúlás okozta hiány fájdmálával tanuljuk csak meg megbecsülni a már nem létezőt.)

Nicolae Ceaușescu elnökségének éveiben, Romániában könyveit betiltották. Műveit Magyarországon a rendszerváltás óta jelentetik meg, korábban nálunk szinte ismeretlen volt. Népszerűségének 1990 óta tartó növekedését jelzi, hogy 2005-ben A Nagy Könyv című magyarországi programban az egyik legkedveltebb magyar írónak bizonyult. A funtineli boszorkány című művét az olvasók a legnépszerűbb 12 magyar regény közé választották, az 50 legnépszerűbb magyar regény között pedig további két alkotása is szerepel: az Adjátok vissza a hegyeimet! és a Kard és kasza.

Lukácsi Éva (aki személyes ismertségben áll a Wass családdal, továbbá jelentős részt vállalt az író műveinek, szerepének feldolgozásában, újraértékelésében) így ír „Wass Albert emlékévébe lépünk” című cikkének bevezetésében: „Wass Albert író emlékévébe léptünk – születése 100. és halála 10. évfordulóján. Jó tudni, hogy sokan ünnepelünk.

Ez azt jelenti, hogy a hányattatott sorsú erdélyi író végre megbecsülésben részesül, s hogy nem hontalan többé, mert a „nagy család” szívében ünnepi helyet kapott.”

A Wass család eredete az Árpád-korig vezethető vissza, egyike Erdély legrégebbi nemesi családjainak. Wass Albert a Kolozsvár melletti Válaszúton, a Bánffy-kastélyban született. Tanulmányait Debrecenben, a németországi Hohenheimben és Párizsban végezte. A fiatal gróf számára az irodalmi sikert az 1934-ben megjelent A farkasverem című regénye hozta meg, aminek köszönhetően Baumgarten-díjban részesült és több irodalmi társaság is tagjává fogadta. Családi nyomásra 1935-ben feleségül vette saját unokahúgát, hogy megóvják a családi birtokokat a csődbejutástól. Hat gyermek apja, akik közül Csaba hároméves korában meghalt. Wass Huba jelentős karriert futott be az amerikai hadseregben. Többek között ő az, aki ma is odaadó munkával tartja életben apja örökségét.

A második bécsi döntés alapján Erdély északi része visszakerült Magyarországhoz. Ettől az évtől a kolozsvári Ellenzék című lap irodalmi szerkesztője lett. A háború alatt, 1943 márciusában a lap főszerkesztőjét behívták a hadseregbe, így Wass megbízott helyettes lett. Különböző beosztásokat látott el a hadseregben, majd 1944 áprilisától Veress Lajos tábornok szárnysegédje lett. A II. világháború utolsó szakaszát katonatisztként élte át. Nem várta meg Észak-Erdély újbóli román elfoglalását, 1945 Húsvétján lépte át a nyugati határt, az emigrációt választotta. Az Egyesült Államokban töltött évei során a floridai Ocala Nemzeti Park területén lakott haláláig. Astorban halt meg 1998. február 17-én (valószínűleg öngyilkos lett). Kívánsága teljesült azzal, hogy hamvai Erdélyben, a marosvécsi (az egykori Kemény-) kastély kertjében, Kemény János mellett nyugszanak.

Az állampolgársága körüli vitákban a magyar sajtóban évekig tartotta magát az a vélekedés, hogy Wass Albert magyar állampolgárságát többszöri kérvényezése ellenére haláláig sem kapta vissza, s állampolgársági kérelmét a ma-

gyar állam rendre elutasította, arra hivatkozva, hogy a párizsi békeszerződés szerint újra automatikusan román állampolgár lett.

Zárásként idézem kedvenc soraimat Wass Albert azon művéből, melynek címét Koltay Gábor is kölcsönözte az író és költő életéről és munkásságáról szóló 2007-es, Adjátok vissza a hegyeimet! című filmjéhez:

„Urak, akik a világ dolgait igazítjátok: adjátok vissza a hegyeimet! Bevallom őszintén: nem érdekel sem a politikátok, sem a világnézetin kérdéseitek, sem a nagyszabású elgondolásaitok, melyekkel az embermilliók sorsát rendezni kívánjátok. Nem érdekelnek az embermilliók sem. Egy érdekel csupán: adjátok vissza a hegyeimet!”

/forrás: Wikipédia/

SÁNDOR ANITA

Körkérdés

Kérdéseink:

- 1) Részt veszel valamilyen március 15-ei megemlékezésen?
- 2) Érdekel, hogy mi történik a csoporttársaidal?
- 3) Szoktál valamilyen szerencsejátékot játszani?

LEGEZA BENCE, jogász szak, IV. évfolyam

- 1) Most nem megyek, de általában szoktam. Tavaly otthon voltam Gyulán.
- 2) A barátaim sorsa mindig érdekel és kikerülhetetlen a dolog, mivel jogászokkal lakom együtt.

3) Régen sokat játszottam, de most már szinte semmit. Alkalmanként lottó, tipp-mix vagy néha póker.

LAKATOS LILLA, jogász szak, V. évfolyam

1) A tanulásból kifolyólag idén nem megyek, mert most államvizsgázom, de eddig minden évben részt vettem valamilyen ünnepségen.

2) Mindig nyomon követem, hogy mi történik velük. Tartjuk a kapcsolatot, és mivel HÖK-ös voltam, ezért szívemen viselem a sorsukat.

3) Nem. Ritkán, alkalomtól függetlenül kitöltök egy-egy lottószelvényt. Utoljára pedig szilveszterkor vettem egy kaparós sorsjegyet.

STÉGERMÁJER KRISZTINA, nemzetközi tanulmányok szak, II. évfolyam

1) Többé-kevésbé szoktam menni, ha van időm. Szerintem idén otthon, Sarkadon fogok menni.

2) Mindennapi kapcsolatban vagyunk egymással, hiszen engem is ugyanazok a dolgok érintenek, amik őket.

3) Én nem szoktam, de a családom rendszeresen lottózik. Én nem nagyon hiszek a szerencsejátékokban.

BALÁZS GERGELY, jogász szak, II. évfolyam

1) Nem igazán. Néha elmentem megnézni a felvonulást Békéscsabán, de most már nem szokásom.

2) Van egy bandánk, és azon belül megy az információcsere, mind a társaságon belül, mind pedig az évfolyamból azokkal, akiket ismerünk.

3) Igen. Pókerezni szoktam, mostanság ugyan ritkábban. Néha pedig kaparós sorsjeggyel játszom.

BURKA ÉVA és SZABÓ ÁRON

Érdeklődő

Egy régebbi hagyományt elevenítünk fel a Magyar Közöny hasábjain: Karunk tanszékeit vesszük sorba, kifaggatva ott dolgozó oktatóinkat a jogszabályoktól kissé távolabb eső kérésekkel kapcsolatban is.

	PROF. DR. NAGY FERENC, egyetemi tanár, az állam- és jogtudomány kandidátusa, habil.	DR. VIDA MIHÁLY, címzetes egyetemi docens	DR. JUHÁSZ ZSUZSANNA, tudományos munkatárs, PhD	DR. SZOMORA ZSOLT, tanársegéd
1) Van kedvenc idézete? Ha igen, mi az?	<i>A cél voltaképpen mi is? A cél megszűnt a diós csatának, A cél halál, az élet küzdelem, S az ember célja e küzdelem maga.</i> Madách Imre: Az ember tragédiája	<i>„Ne tégy olyat mással, amit nem szeretnél, hogy más tegyen veled.” és ennek pesszimista változata: „A jöttet mindig elnyeri méltó büntetését.”</i>	<i>„A szerelem vak, a barátság pedig behunyja a szemét.”</i> F. Nietzsche	Nincs. Elfelejttem az idézeteket.
2) Mivel tölti legszívesebben szabadidejét?	Szabadidőből alig van, akkor is többnyire szakmai írásokat olvasok. Továbbá szívesen sétálok és játszom a kislányunkkal.	Kertészkedés, olvasás.	Ha van egy kevés időm, igyekszem azt a gyermekemmel eltölteni.	Zenét hallgatok, színházba és operába járok, illetve „lógok” a kedvenc internetes fórumomon.
3) Ha lenne egy hónap szabadsága, a világ melyik részén töltené el?	Európában, Olaszországban (pl.: Toscana) vagy Franciaországban. Európán kívül jó lenne eljutni Afrikába, főként a látogatható természetvédelmi területekre.	Egy hónap szabadságom van, és azt legszívesebben itthon töltöm.	Ha tehetném, egy hónapot az „örök városban”, Rómában pihennék.	Skiathos szigetén (Északi-Szparádok)
4) Melyik lenne az a könyv, amit egyetlenként magával vinne egy lakatlan szigetre?	Nagyon kiélezett, szinte irreális kérdés. Talán Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg című művét, vagy Ilyés Gyula egyik kötetét.	Thomas Mann: József és testvérei, de szerintem megengedhetetlen luxus, hogy az ember csupán egyetlen könyvet válasszon ki.	Faludy György: Pokolbéli víg napjaim.	Kosztolányi Dezső: Esti Kornél
5) Milyen zenét hallgat kikapcsolódásképpen?	Ifjúkoromban a Beatles zenéjén nőttem fel, s ez ma is elkísér. Honi viszonylatban pedig Zorán, Szőrényi Levente dalai. Továbbá megnyugtató a barokk, illetve Mozart zenéje.	Operát, operettet, populáris és cigányzenét, ha nem túl hangos.	Zorán, LGT, de a jellegzetesen rekedtes hangú Tom Waits is jöhet.	Opera, de komolyzenében mindenevő vagyok.
6) Melyik az a film, amelyet legtöbbször látott?	Ezt így nem lehet megfogalmazni. A magyar filmek közül többször láttam Bacsó Péter Tanú c., Keleti Márton „Tizedes meg a többiek” c., Szabó István Mephisto c. filmjét egyebek mellett.	Erre nem tudok válaszolni, mert sok filmet láttam többször.	Emir Kusturica: Macska-jaj című vígjátéka számomra felejthetetlen.	Amadeus (rendezte: Milos Forman)
7) Melyik tv-műsort nézi rendszeresen?	Általában a hírműsorokat, alkalmanként természetfilmeket, illetve egyes sportadásokat, mint például külföldi futballbajnokság meccseit, kupameccseket.	A híradós műsorokat.	Nincs ilyen.	Nem nézek TV-t, legfeljebb a Híradót.
8) Mi a kedvenc étele?	Csak egy étel nem nevezhető meg. A levesek közül a fácán, és a különböző ragulevesek. Húsfélék közül előnyben részesítem a borjúféléket, továbbá ritkábban a vaddisznót.	Sült krumpli.	Sok kedvencem van a tejberiztől a szilvás gombócig.	Két kedvencem van: pörkölt és sütemény.
9) Mi a kedvenc alkoholtartalmú itala?	A jó minőségű, bársonyosan száraz, illetve a friss, gyümölcsös rozébor, például szekszárdi pincészetekből.	Sör, vörösbor.	Borpárti vagyok. A fehér és vörösborot egyaránt szeretem.	Nem iszom alkoholt.
10) Melyik történelmi korban élne legszívesebben?	Olyan nagyon egyikben sem. A régebbi korok „szokásos” velejárája a háború, a harci cselekménysor volt, ez pedig nem az én „műfajom”. A XX. század a világháborúk, a levert forradalmak kora volt, az újbarbarizmusé. Ez folytatódik a XXI. század elején is, a csak pénzben „gondolkodni” tudó globális „játék” elszervezői vagyunk.	Megelégszem a sajátommal.	A történelem és kalandvágyó természetem ismeretében maradok, ahol vagyok.	Most. De ha ez nem történelmi kor, akkor a XIX-XX. század fordulóján.

Szerencsejátékok

Az emberiség történetében a szerencsejáték már a kezdetektől fogva jelen volt. Ezt mutatja, hogy bár manapság már alig néhány társasjáték tartozéka a kocka, néhány évszázaddal ezelőtt tiltott, de buzgón űzött szerencsejáték volt. Csaknem ötezer évvel ezelőtt már a maihoz hasonló kockát használtak Mezopotámiában és Indiában, de nem csak játék céljára, hanem a jövődő megjósolására is.

Elsős volt a vonzalom a görögöknél és a rómaiaknál is a szerencsejáték e fajtája iránt, de azért az ősi jóspraktika sem homályosodott el teljesen. A kockajáték

római kori elterjedését példázzák Julius Ceasar szó-lássá vált szavai: „Alea iacta est.” – avagy „A kocka el van vetve.”. A játékszenvedélynek már-már közérkölcstől fenyegető erejét tanúsítja, hogy a rendkívül precíz római jogalkotás minden módon igyekezett

visszaszorítani a pénzszerzésnek ezt a formáját. A római jog a nyereménynek a kereseti jogát nem csak hogy nem ismerte el, hanem a már kifizetett játékyeréséget is visszaperelhetőnek tekintette.

Ennek némiképp ellentmondtak a birodalom romjain megszülető feudális államok jogtudósai, akik következetesen tagadták a római jogot. Így Aquinoi Szent Tamás szerint a játékokban is lehet erényt találni. E döntő fontosságú elvi megállapítás nyomán a klerikusok egyenesen az istenítélet sajátos változatának tekintették a szerencsejátékokat. Persze e nézet nem sokáig tartotta magát, és a szerencsejátékot az erendendő bűnnel, magával az ördöggel azonosították.

Így aztán egy bűnpárti prédikáció nyomán a nép negyvenezer kockát és egy egész halom kártyát dobott máglyára 1452-ben Nünbergben. Persze voltak olyan elvetemültek is, akiket nem különösebben hatottak meg a papok prédikációi és szenvedélyes szerencsejátékosok voltak.

A jó játékosok egy idő után megfigyelték, hogy az eredmények véletlenjében van egy bizonyos rendszeresség, de az ókorban ezt még az isteni akarat megnyilvánulásaként értelmezték. Ennek a rendszernek az újkori megfigyelői azonban már egészen más következtetéseket vontak

le belőle, így születt meg a matematikai statisztika elmélete. A játékok számának növekedésével párhuzamosan dolgozták ki a megrögzöttek a biztosabbnál biztosabbnak tűnő stratégiákat.

A legismertebb módszer ezek közül a martingale-módszer, amikor is a játékos egyre

növekvő tétellel próbálja visszanyerni az eddigi veszteségeit. Ez a módszer azonban csak akkor működhetne tökéletesen, ha a játékosnak végtelen sok pénze lenne és bármilyen sokáig, bármeekkora tétellel játszhatna. A valóság viszont egész más, előbb–utóbb bekövetkezik egy olyan hosszú vereségsorozat, ami alatt elfogy az illető pénze, így általában a játékosok sok kis nyereség után egy óriásit buknak.

A szerencsejáték társadalmi veszélyessége napjainkban már egyre nagyobb. A játékosoknál igen komoly pszichés függőség alakulhat ki. A kényszeres szerencsejátékosok betegsége nem gyógyítható. Bárkinek, aki ebben a függőségben szenved, folyamatosan kezelnie kell magát. A betegség megállapítása nagyon nehéz, sokszor

a játékosok nem akarják elismerni, hogy valami nincs rendben. Ennek megkönnyítésére szakemberek kidolgoztak egy húsz kérdésből álló tesztet, amelyből ha a megkérdezett hétnél több igennel felel, kijelenthető, hogy függőségben szenved. (www.gamblersanonymous.hu).

A gyógymódok között szerepel a csoportterápia és a betegség „kiírása” magunkból. Ez utóbbi nem új keletű, hiszen Antonio da Ferrara olas költő is így gyógyította magát az 1200-as években. A fura figura igazán színes egyéniség volt, hiszen politikai témájú versei mellett a bűneit, a szerencsejáték iránti szenvedélyét is megénekelte igencsak személyes hangvételű műveiben.

Kis hazánk legnépszerűbb szerencsejátékai közé tartozik a lottó, mely akár határokon átvéve is képes megmozgatni az embereket, ha egy-egy nagyobb nyereményről van szó. Azonban a telitalálatra vajmi kevés esély van, egész pontosan 1:43949268. Persze semmi sem lehetetlen, csak megfelelő mennyiségű szelvény, pénz, idő és persze türelem szükségeltetik a gigászi nyeremény bezsebeléséhez - vagy pusztán csak a vakszerencse.

A fentiek tükrében az arany középut a mértékletesség, hiszen tudjuk, hogy jóból is megárt a sok.

BURKA ÉVA

Szegedi csapat nyerte az országos fordulót

A Magyar Közöny előző számában már olvashattatok az ELSA Nemzetközi Perbeszédversenyének nemzeti fordulójáról. Nos, a nemzeti forduló azóta lezajlott, nem is akármilyen eredményességgel Karunk csapata számára. De hogy ez mit is jelent pontosan, azt maguktól az illetékesektől tudhatjátok meg.

- Milyen eredménnyel zárult számotokra a nemzeti forduló?

Juhász Péter: Kemény küzdelem után győzedelmeskedtünk az országos fordulón. Idén debreceniekkel és budapestiekkel került szembe a szegedi csapat. A debreceniek két fővel képviselték egyetemüket; közülük Antalóczy Adrienn kapta a legjobb szónok díját. Az ELTE csapata négyfős volt.

- Győzelmekhez ezúton is gratulálni szeretnék. Röviden össze tudnád foglalni, hogyan vezetett az utatok a győzelemig a versenyen?

Deilinger Viktória: 2007. november 15-ig kellett nevezni a versenyre. Elkezdtünk készülni az előre megadott angol nyelvű jogeset alapján. Nem csak a verseny témájául szolgáló fiktív jogesetet kellett áttanulmányozni,

hanem az összes kapcsolódó precedens értékű esetet (pl.: Mexico-TeleCom, US-Gambling) és az ide vonatkozó nemzetközi szabályozást (pl.: GATS – Általános Egyezmény a Szolgáltatások Kereskedelméről) is. A felkészülés során a Nemzetközi Magánjogi Tanszék oktatóihoz fordulhattunk segítségért. 2008. január 14-ig kellett leadni az írásbeli beadványokat (mind a „felperes”, mind az „alperes” oldaláról)

J. P.: Az írásbeli munkánk összesen hatvan oldalt tett ki. Ezt követően a perbeszédék szóbeli előadására készültünk, illetve igyekeztünk a potenciális kérdésekre felkészülni.

El tudnád mesélni dióhéjban a verseny témájául szolgált jogesetet?

JAKAB CSABA AUTÓSISKOLÁJÁBAN

Vezetni tudni annyi, mint élni tudni!

Tanfolyamok kéthetenként indulnak – Tankönyv, részletfizetés, diákkezdvezmény.

6722 Szeged Vitéz u. 13-15. Tel.: 62/422-335,

jakabcsaba@jakabcsaba.hu

www.jakabcsaba.hu OKÉV: 06-0002-04, 0940

Közlemény

Az Universitas-Szeged Kht. (6722 Szeged Ady tér 10.), mint kiadó ezúton tájékoztatja a hallgatókat, hogy a 2007/2008. tanévben megjelenő SZTE Diáknaplóban a Jakab Csaba Autósiskola hirdetése a Kht. hibájából kifolyólag tévesen jelent meg. A hiba: Az autósvezetői tanfolyam után megszünt a 30 % adóvisszatérítés. A tévedésért elnézést kérünk! Universitas-Szeged Kht.

J.P.: Két WTO-tagország, Digiland és Teleland közötti fiktív jogvita adta a verseny témáját. Digiland, mint fejlett ország sérelmezte, hogy Teleland – a fejlődő ország – a szomszédos országok telekommunikációs szolgáltatásaiért felszámolt díjaival összehasonlítva nyolcszor magasabb díjakat alkalmaz. Digiland állítása szerint Teleland több helyütt megsértette a GATS rendelkezéseit, illetve a saját nemzetközi vállalásait.

Hol és hogyan került pontosan megrendezésre a verseny?

D.V.: A budapesti szervezőbizottság rendkívül patinás helyszínt biztosított a versenynek: Budapesten, a Pollack Mihály téren található Festetics palota Andrássy termében került megrendezésre az országos forduló. Az ünnepélyes megnyitót követően sorolással döntötték el, hogy melyik csapat, ki ellen és melyik „térfelem” kezd. Mi lettünk a „B” csapat. Először alperesként a pesti csapattal kerültünk össze, majd felperesként a debreceni csapattal. Perbeszédeinket 35 percben mondhattuk el. A bírák rendkívül érdekes, elgondolkodtató kérdéseket tettek fel. Ezután került sor a „rebuttal”-ra, amikor is reagáltunk az ellenérdekű fél érveire. Rendkívüli élmény volt ez számunkra, ugyanis nem csak az angol nyelvet kellett élesben használni, hanem szónoki képességeinket is csiszolhattuk.

Kik voltak végül a bírák?

D.V.: A WTO vitarendezési rendszernek megfelelően háromtagú Panel bírálta el a szóbeli előadást és korábban az írásbeli beadványokat. A Panel elnöke Dr. Hanák András volt, aki az ELTE egyetemi tanára, illetve elismert, nemzetközi ügyekkel foglalkozó ügyvéd. A Panel tagjai pedig Dr. Fekete Balázs és Dr. Szilágyi Pál,

mindketten a Pázmány Péter Katolikus Egyetem jogi karáról. A Panel rendkívüli szakértelmet és felkészültséget tanúsított. Számtalan kérdéssel készültek az írásbeli beadványok és az eset alapján.

Mennyi időt vett igénybe a felkészülésetek a versenyre?

J.P.: Elég sok időt töltöttünk a készüléssel. Az említett esetek átlagban 200-300 oldalt tesznek ki darabonként. Ezért a jövőre nézve azoknak javasoljuk a versenyen való indulást, akik nem csak

versenyképes angol nyelvtudással, kommunikációs képességgel rendelkeznek, de megfelelő mennyiségű időt és energiát is bele tudnak fektetni.

Hogyan tovább ezek után?

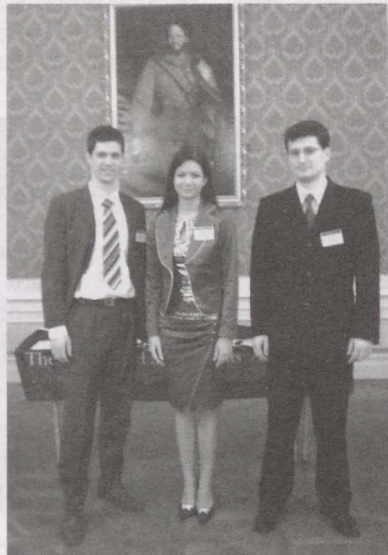
D.V.: Az országos fordulón elért győzelmünkkel továbbjutottunk a verseny európai fordulójára.

J.P.: Ezt 2008. március 13. és 18. között Kolozsváron szervezik meg. Jelenleg nagy erővel készülünk a nemzetközi megméretésre.

Milyen esélyeket látsz a regionális fordulóban?

D.V.: Az eddigi tapasztalatok alapján angol anyanyelvűek kerülnek ki a genfi világfordulóra, viszont igyekszünk minden tőlünk telhetőt megtenni, hogy a Szegedi Tudományegyetem Állam-és Jogtudományi Kara minél jobb helyezést érjen el.

Sok sikert szeretnénk kívánni az áprilisi kolozsvári regionális fordulóra is nektek. Remélhetőleg sikerrel jártok egyetemünk hírnevének további öregbítésében. Akiknek felkeltette érdeklődését a verseny, azok ne habozzanak jövőre nevezni, hiszen mint azt láthatjuk, valóban rendkívüli lehetőségekkel kecsegtet a részvétel.

Egyetemista ontológia

A diák hármas természetű lény. Az előadás első harmadában társadalmi lény (szocializáció-ja ekkor figyelhető meg a legjobban), a második harmadában befőtt (jól el van egy helyben és nem szereti, ha rázzák), a harmadik harmadában pedig természeti lény (elsődleges céljává a büfé vagy a toalett elérése válik).

A diák léte alapvetően az egyetemi környezethez való alkalmazkodásként realizálódik. (Előadások túlélése, ZH-k sikeres megírása, vizsgák letétele). Morfológiailag életképtelen, túlélésre felhasználható biológiai eszközei nincsenek (veleszületett tudása nincs, a legrövidebb úton pedig csak erős fizikai ráhatással tudná beleprésselni a könyveket a fejébe, de e módja a tananyag recepciójának rendkívül fájdalmas), így hát nem biológiai úton kell reagálnia az egyetemi kihívásokra.

Vizont a tudatos cselekvésre alkalmas (már ha éppen nem másnapos), a tananyag elsajátítási funkcióin kívül képes annak puska formájában történő tárgyi reprodukciójára, valamint az általa használt nyelv segítségével társaival képes érintkezni, és a számára hiányzó információt súgás útján megszerezni. (Ha mégsem, hát vigyorog a vizsgáztatóra csábosan, mint az alpesi friss fűben nyammogó milkatehén, remélve a legjobbakat).

Az egyetem kauzális determinációja a tananyag elsajátítása, melynek szubjektuma a diák. Elvileg diák kategorikus alapmozzanata a tanulás, mely a tudás, a szakértelem kialakításának legjobb módja, a diák célja pedig a lehető legmagasabb tudás gyümölcsének megszerzése, a gyümölcsből pedig nagy szakértelemmel pálinkát lehet készíteni. Vagy lekvárt. Éjszakai klubokban ezen javak tömeges fogyasztására a későbbiekben kerül sor.

A diák munkája a számadás, azaz a tananyag céltevékeny felhasználása, annak számonkérés formájában történő reprodukálása. Egyéni és közösségi szinten ez tanulással mehet végbe, reprodukciója pedig történhet szóban vagy írásban. Ehhez gyakran segédeszközöket vesznek igénybe (pl. a már fentebb emlegetett puskát), ugyanis a tananyag értéke nem áll egyenes arányosságban a megtanuláshoz szükséges feladozott szabadidő opportunity cost-jával.

A diák legfőbb célja a lehető legjobb eredmény elérése, minimális erőbefektetéssel. (A kettesnek örül, a közepesre hajt, a többi már hiúság, mely egyénenként változik). De míg a gimnáziumban a megbukás komoly társadalmi stigma volt, itt egyszerű, mindennapi jelenség. Sőt mi több, adekvát módon összefügg a későbbi jobb jegy elérésével az UV keretében. Repetitio est mater studiorum.

A diáktársadalom struktúráját gyakran a diákság nembeli kategóriáinak egyénenként történő különböző mértékben való eloszlása határozza meg (lustaság, szorgalom, kevélység, önzés, segítőkészség, stb.). Érdekes a hét főbűn előfordulásának gyakorisága. További fontos osztályképző tényező a munka eszközeivel (tankönyv, jegyzet, puska) való rendelkezés ténye.

Így többféle osztály kialakulását figyelhet-

UV-CSEKK

Szerda: 15-16-ig

mr

Szeged
93,1 Mhz

jük meg, pl. szorgalmas-lusta, stréber-bukott, könyvmoly-partiarc, részeg-józan, diplomás-életművész. Ezek persze erős végletek, az igazi diák ezek felfedezésével igyekszik megtalálni az aurea mediocritas-t. Ez fontos, ugyanis valamely szélsőség tartós megélése komoly problémákhoz vezethet: érzelmi anorexia, mentális merevedés miatti jelentkezőgörcs, alkoholizmus.

A diákság és oktatóik rendszere tekinthető felépítménynek, melynek alapját a megszerezhető és számon kérhető tananyag jelenti. Az iskolában nyújtottak mellett azonban vannak olyan speciális ismeretek, melyeket az egyetemi képzőhelyek körül található vendéglátó-ipari helységeken lehet csak megszerezni. Az etrben ezek a fakultatív kurzusok fel nem vehetőek, de hatásuk gyakran a megszerzett érdemjegyek

tükrében ott is érzékelhető. Kreditszámot nem, de lelki harmonizációt növelő hatásukat mérlegelve a diákok gyakran vállalják a velük járó kockázatot.

A diákságot mind partikularitásában, mind totalitásában nehéz vizsgálni, bár további filozófalgatás tárgyát képezhetné, de több értelme annak sem lenne.

Kiemelések tőlem:

„*Elvileg a tanulás mindenek előtt, gyakorlatilag minden más a tanulás előtt.*” /Murphy/

„*Mindennek megvan a maga helye és az ideje, és ez az egyetem.*” /Chef bácsi (South Park)/

„*Ó, az a jó kis pálinka...*” /Ismeretlen/

-EGYELSŐS-

Így tavaszodunk mi...

A tény, hogy a homlokom előbb rügyezett ki, mint a fák, már elég előremutató eseménynek tudható be. Most mondjam azt, hogy tavaszodik? Na, jó: tavaszodik. Eltekintve az időjárás február végi hormonzavarától (miszerint hol havazott, hol pedig hétágra vakított szemünkbe a nap), egészen serkentő hatással vagyunk a nagy farsangi kavalkáddal meg Valentin-napnak nevezett émelegessel a szezonváltásra.

Kicsit ösztönöztük az időjárást. Meg annak a helyben maradását is. Már csak a tartósság miatt is, ami itt nem a dauer-re vonatkozik, hanem a napsütés tartós helyben toporgására. Toporogjon csak. Főleg itt Szegeden, fölöttünk. Meg a Kárászon. Mélységesen fel lennék háborodva, amennyiben kedvenc sétálóutcánk nevének jelentéséhez igazodna a tavasi langyemeleg élettartama.

Tehát: jelen határozatomban (és természetesen a TO-val karöltve) elutasítom a szegedi Kárász utca „nomen est omen”-kezdeményezését. Remélem, hogy az időjárás tisztában van büntetőjogi felelősségével. Ha nem, hát majd fölhomályosítjuk mi, lázongó fiatalság, hogy a kutya rúgja már meg: elvégre végigszenvedtük

azt a hat hetet (nem akarom kimondani... mégis (bocs): vizsgaidőszakot), plusz a tárgyfelvétel okozta sokkot is át kellett vészelnünk.

Tehát nekünk is jár egy kis feltöltődés, vagy mi. Merthogy eddig a „hormonzavaros” epitheton ornans-szal ellátott viselkedése nem igazán kedvezett nekünk, az is biztos! (És ha már hormonzavar: az időjóst titulálhatjuk ezentúl akár „meteureológusnak” is. Viszont még így is kevesebb befolyással van ez a szakember a hőmérséklet kedvező alakulására, mint orvos kollegája a prosztatabetegség gyógyulására...)

Tavasz alkalmából kinézhetünk például a nagynevű Egyetemi Fűvészkertbe. És bármily szentül meg is vannak róla győződve a Cora ingyenes járatának minden talpalatnyi helyét szatyaikkal elfoglaló, roppant jóindulatú, „Mystic” márkájú fukszia színű rúzsukkal hódító öreglányok, akkor is biztos állíthatom: nem, az egyetemisták nem azért mennek fűvészkertbe, hogy ott sodorjanak maguknak egy pongyola pitypangot! Sokkal inkább jellemző, hogy egy-egy fűszálat ujjaink között sodorogtatva elterülünk a zsenge fűben, és diplomáról meg egyéb disznóságokról ábrándozunk.

És ekkor lecsukódik a szemünk... tavaszi fáradtság, gyengeség vagy nevezze mindenki, aminek akarja. Mindenesetre eszünkbe ötlük néhány kézenfekvő megoldás, melyről abból a bizonyos akármilyen márkájú dobozból értesültünk, amit esténként oly nagy áhítattal bámulunk. Így például megjelenik emlékezetünkben az időkapszulák által önnön magát fokozatosan adagoló C-vita-

minős tableta zseniális találmánya. Jobban járnánk pedig, ha néha egy kis citromot vagy más gyümölcsnek nevezett alkalmaságot adagolnánk be az arcunkba. Helyettesíthető pálinkával is, igen. Ízlés szerint és mértékkel persze. Most boldogok vagytok? Mert én igen. No, nem a pálinka okán, helyesebben nem kizárólag.

Visszakanyarodva a természet lágy ölének módszeres letiprásához: ha már keresztbe-kasul bejártuk a Fűvészkertet, akkor egy laza több átszállásos megoldással átlibbenhetünk a város másik végébe kihelyezett Vadasparkba, ahol ilyenkor kezd megélni az élet. Hasznos ismereteket csíphetünk magunkra a ketrecek és egyéb elszigetelő alkalmaságok között bókálászva. Ráeszmélhetünk például, hogy a Corvus Corax elnevezés nem csak egy együttesre vonatkozik (a banda névkölcsönzésének alanyával nézhetünk farkas-, jobban szólva holló-szemet), továbbá testközelből láthatjuk azokat a halaknak nevezett húsdarálókat, akik képesek egy amasonasi hajókirándulás puccos és dúsgazdag vendégseregét az utolsó szálig megvacsorázni.

Végül, de nem utolsó sorban választ kaphatunk egy feszítő kérdésre, amely Nagy Zsolt tanár úr szájából hangzott el: „Hogy a bánatba néz ki az alpaka?” Nos, mintha egy őzikét

meg egy bamba lámát oltottak volna egybe. És állítólag finom a húsa. Mindenesetre nem kívánok e gasztronómiai állítás igazságtartalmának magam utána járni. Elhiszem.

Ezek után, ha sikerült magunkat visszaveredni a város központi(bb) helyeire, vegyük megint kezelésbe a Kárász utcát! Egész pontosan vetessük magunkat kezelésbe a sétálóutca valamely vendéglátó egységének finomságaival. A kényelmes fonott székecskében elhelyezkedve máris nekiállhatunk egyébként sem kispályás kritikai érzékünk további csiszolásának. „Ízléstelen a kabátja!”, „Az nem is kutya, hanem patkány!”, „Ha ilyen girhes lennék, inkább nem mennék emberek közé!” – ilyen, és ehhez hasonló kijelentések közepette erősítjük karunk izmait; felváltva emelgetve a villát és az üdítő poharat.

A nap lezárásaként természetesen nem hagyhatjuk ki az általam eddig is oly sokat emlegetett tevékenységet: valamely nívós egyetemi szórakozóhely felkeresése, porcelánisten-imádással egybekötve. És a reggeli émyegésben megint csak úgy érezzük: lesz mire emlékezni öreg napjainkon...

SÁNDOR ANITA

Rég elfeledett pillantás

„Elfeledni valakit, akit valaha szerettél, ugyanolyan lehetetlen, mint felidézni valakit, akit sohasem ismertél.”

A rég elfeledett folyón átívelő rég elfeledett hídon egy nő karcsú alakja bontakozott ki a lassan gomolygó ködből. Rég elfeledett volt a nő maga is.

Rég elfeledett volt hullámos, vállig érő fekete haja, a rajta lévő, hosszú barna kabát és a fekete kesztyű, amit a korláton átvett kezében tartott. Elfeledett volt szomorú, lemondó mosolya is, ami pedig régen valakinek a világot jelentette. Elfeledettek voltak mardosóan kegyetlen gondolatai is, melyek egykor reménnyel és vággyal voltak teli.

Persze ő nem így képzelte el egykor ezt a napot. Nem ezt várta, hitte, álmodta pont erre a napra, erre a kerek születésnapra. Hiszen ki is akarná, remélné, vágná, hogy elfeledjék, kitöröljék, kiradírozzák lényét és személyiségét, annak valamennyi emlékét és maradványát.

De tisztában volt azzal, hogy mostani hely-

zete logikus, ésszerű, várható következménye volt tettének. Hogy amit elkövetett, az ezt von-ta maga után. Ezt már azelőtt tudta, hogy biz-tossá volt volna, amit sejtett, amitől tartott és amitől félt. Ugyanakkor azt is megértette, hogy mi a volt a kötelessége – és egyben az egyetlen lehetősége is.

Azonban ettől függetlenül egyedül volt. Hi-hetetlenül, kétségbeesetten, megrázóan egyedül. Ez az ő sajátos magányossága most még jobban érzékelhető volt, hiszen nem emberek között járt. A szeméből, testtartásából, arcából áradó elgyö-tört, beletörődött elszigeteltség nem látszott, ha az utcán a fontos dolguk után siető emberek kö-zött bújt meg.

Itt, a fakorlátnak támaszkodva, a nyugtatóan hűvös tavaszlejelei levegőt belélegezve úgy tűnt, mintha rajta kívül is nem létezne senki. Riasztó ér-zés volt ez, hiszen bár elég hosszú ideje úgy érezte, mintha tényleg teljesen egyedül lenne, most tény-leg nem volt más a közelében. Ez a kifejező helyzet - ahogyan az őt körülvevő üresség megjelenítette kilátástalan magányát - megdöbben-tette. Ugyan-akkor a pillanat – bár meglehetősen ellentmon-dásos volt -, meglepően kényelmesnek bizonyult, szinte biztosságot nyújtott.

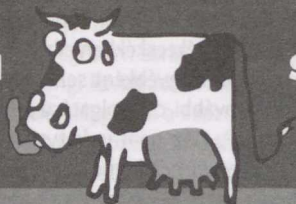
Hiszen nem véletlenül nem járt erre senki. Régő-ta nem is várta már, pont ezért esett a választása erre a helyre. Már nem is gondolt arra, hogy mi történne, ha megzavarná valaki, aztán ő összerze-zenne, és hirtelen nem lenne egyedül, mert valaki más állna mellette is.

Ezért is kedvelte ezt a helyet annyira. Különösen most, tavasszal. A lassan zöldülő fák víz felé hajló rugalmas ágait, a bölcsen morajló kékesszürke vi-zet és a levegőben érezhető lehengerlő nyugalmat. Itt nem találná meg senki, még ha keresné is még valaki, akkor sem.

Itt egyedül lehetett magányos. Itt egyedül lehetett egy olyan világban, ahol nem volt vele senki sem.

De ennek ellenére lassan ellépett a korláttól. Vissza kellett térnie egy rég elfeledett világba.

NON

STOP

tejivó

Rendelj interneten
és a kért időben
szállítunk!

...és most ajándék üdítő is jár!

bocitejivo@tvnetwork.hu

Szeged, Zrínyi u. 2.
62/423-154

www.bocitejivo.hu

Március hónap világnapjai

A Költészet világnapja – Március 21.

E jeles napon a költészet és a neves alkotók előtt tisztelgünk. Feltehetően a költészet volt az irodalom legkorábbi formája: az egyes kultúrákban ma is jelentős szerepük van a nemzedékről nemzedékre szájhagyomány útján öröklődő mítoszoknak, a jogi vagy erkölcsi útmutatást adó szabálygyűjteményeknek, melyek a megjegyzésüket segítő verses formában álltak össze. A legkorábbi fennmaradt költői emlékek a sumer Gilgames-eposz, az óind Rigvéda, a Biblia egyes részei és Homérosz művei, az Iliász és az Odüsszeia.

A költészet világnapjának bevezetését a markkói oktatási, kulturális és tudományos nemzeti bizottság főtárgya, Naima Tabet vetette fel, és a bizottság kezdeményezte is ezt 1998-ban az ENSZ Nevelésügyi, Tudományos és Kulturális Szervezetéhez (UNESCO) intézett levelében. Az UNESCO Közgyűlése a végrehajtó tanács ajánlása alapján 1999. november 18-án az UNESCO közgyűlésének 30. ülésszaka március 21-ét, az északi félteke tavaszának legelső napját nyilvánította a Költészet világnapjává, amelyet minden ország saját eszközeivel, a nem-kormányzati szervek aktív részvételével, a nyilvános és civil szervezetek bevonásával ünnepelhet meg. A fő cél az, hogy a költői kifejezésmódok révén támogassák a nyelvi különbségeket, esélyt adva a veszélyeztetett nyelveknek.

Fontos, hogy a Költészet világnapját ne keverjük össze a majdnem egy hónappal később tartandó, Magyarországon egyedülálló módon megünnepelt költészet napjával, amit április 11-én, József Attila születésnapján ünnepel hazánk.

A Színház világnapja – Március 27.

A színház lényegesen több, mint ami a színpadon látható. Magában foglal egy egész világot a színpad mögött, a jelmezek és a díszletek készítőitől a kellékeseken át a technikusokig. A színház világának legismertebb szereplői a drámaírók és a színművészek, de a színház való-

jában magas szintű csapatmunka. A darabokat általában egy társulat adja elő, amelynek tagjai a színigazgatók, a rendezők, a díszlettervezők, a jelmeztervezők, a maszkmesterek, a koreográfusok, a díszítők, a világosítók, a hangosítók, az öltöztetők és a dramaturgok is.

A színházi világnap az öt kontinens közös, nagy ünnepe. Ilyenkor rendhagyó módon a színház felé fordulunk, előtte tisztelgünk. S reménykedünk, hogy a színházba járás múltbéli kultusza újra ránk köszön.

A világnap azért erre a napra esik, mert 1957. március 27-én volt a Párizsban működő Nemzetek Színházának évadnyitója. 1961 júniusában pedig a Nemzetközi Színházi Intézet finnországi központja Arvi Kivimaa elnökletével indítványozta a Színházi világnap megalapítását. Így egy évvel később, 1962. március 27-én – amikor Párizsban kezdetét vette a „Nemzetek Színháza” ünnepségsorozat – tartották az első Színházi világnapot.

A Nemzetközi Színházi Intézet 1975. évi kongresszusa úgy határozott, hogy 1978-tól a világ valamennyi országában üzenettel köszöntsék e napot. Így ezen alkalomból minden évben egy kiemelkedő színházművész, író, rendező világnapi üzenetet ír, amelyet több mint 20 nyelvre fordítanak le, majd olvasnak fel színházakban, televízióban és rádióban. Az első ilyen üzenetet Jean Cocteau írta, és az évek folyamán olyan nagy nevek csatlakoztak hozzá, mint a nemrég elhunyt Arthur Miller, Laurence Olivier, Peter Brook, Pablo Neruda, Maurice Bejart és Eugene Ionesco.

Thália templomának nagy ünnepén a világ minden színházában, mielőtt felmegy a függöny, felolvassák a Nemzetközi Színházi Intézet üzenetét. A színházi világnap célja, hogy felhívja a figyelmet a színházművészet fontosságára, tisztelegjen a színészek, a színházi dolgozók előtt, kérje a közönség szeretetét és támogatását. S így aztán ezen a napon valóban elmondhatjuk, hogy "Színház az egész világ"!

CSÁSZI ZSÜLIET

Pályázat

A Magyar Közöny, a szegedi joghallgatók hivatalos lapja pályázatot hirdet újságírói-szerkesztői pozíció betöltésére.

Pályázhat:

az SZTE ÁJTK minden nappali vagy levelező tagozatos hallgatója
 aki rendelkezik jó íráskészséggel és kommunikációs képességgel
 aki érdeklődik Karunk és Egyetemünk közéleti és tudományos eseményei iránt
 aki precíz és megbízható, önálló munkavégzésre képes

Amit ajánlunk:

megjelent oldalanként 1000 Ft tiszteletdíjat
 újságírói, hirdetésszervezői és számítógépes tördelői gyakorlatot szerezhetsz
 egy jó hangulatú, kreatív csapat tagja lehetsz

A pályázathoz csatolni kell:

hallgatói jogviszony igazolást
 rövid fényképes önéletrajzt
 rövid motivációs levelet
 tetszőleges műfajban írt, fél A/4-es gépelt oldal terjedelmű, választott témájú írást

A pályázat benyújtásának határideje: 2008. március 31.

A pályázat benyújtásának helye: SZTE ÁJTK HÖK Iroda

A pályázat benyújtásának módja: lezárt borítékban, „Magyar Közöny - pályázat” címmel

A pályázattal kapcsolatos bármilyen kérdéssel fordulj bizalommal hozzánk a kozony@hok.juris.u-szeged.hu e-mailcímen.

IMPRESSZUM

Főszerkesztő: Jagodics Ivett
 Vezető szerkesztő: Sándor Anita
 Szerkesztők: Buda Zsuzsanna, Burka Éva
 Császi Zsüliet, Sonkoly Tímea
 Fotós: Szabó Áron
 Tördelés: Szabó Gábor, UnivDesign

Alapította: Kasza Péter Ferenc és Szésán Tamás
 Felelős kiadó: SZTE ÁJTK HÖK
 Honlap: <http://www.hok.juris.u-szeged.hu/>
 e-mail: kozony@hok.juris.u-szeged.hu
 Nyomda: E-press Nyomdaipari Kft.
 Hirdetésszervezés: Universitas Szeged Kht. (62) 546-681
 Megjelenik 1200 példányban, ingyenes terjesztéssel

A lap a MESE partnere

Lapunkat rendszeresen szemlézi az

»OBSERVER BUDAPEST«

kozony@hok.juris.u-szeged.hu

Jogi kari sítábor

Ez az új telefonkártyám

Igaz, hogy kezdődik a sulis, de legalább olcsóbban telefonálhatsz a diákkal.

VitaMAX sCOOL tarifa

9 Ft a percdíj és az SMS
hálózaton belül, bármikor

MMS: 18 Ft, hálózaton belül
A szolgáltatás havidíja: 290 Ft

Ez a Te pillanatom

Az ajánlat 2007. augusztus 15-től visszavonásig érvényes. Olvasd el az Akciórészletezőt! Számlázási egység 1 perc. A VitaMAX sCOOL tarifát új feltöltőkártyás ügyfelek tarifacsomag-váltással és érvényes diákigazolvánnyal érhetik el. A 9 Ft-os percdíj normál díjas, belföldi hívások esetén értendő. További információ: 1270, www.vodafone.hu